

καὶ ἡ Προεξοφλητικὴ Τράπεζα τῶν Παρισίων. Δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον ἐπληρώθη εἰς τὴν πρώτην ἐργολάβον ἑταιρίαν ἀπέναντι τῶν 24.600.000 ἄτινα ἐδικαιοῦτο αὕτη νὰ λάβῃ· γνωρίζομεν ὅμως, ὅτι ἐκτός τοῦ ποσοῦ τοῦ ἀφιερωθέντος εἰς τὴν ἐξαγοράν τοῦ ὑλικοῦ καὶ τῶν ἐγκαταστάσεων τῆς πρώτης ἐργολάβου ἑταιρίας κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1887, ἔξ ἡδη καὶ μῆνας πρὸ τῆς διαλύσεως τοῦ συμβολαίου ἡ ἑταιρία τῆς διώρυγος εἶχε πληρώσει δι' ἔργα 22.679.325 φρ. καὶ ἡ ἐργολάβος ἑταιρία εἶχεν ἐκτελέσει 5.182.000, τὸ ἡμισυ δηλαδὴ τῶν ἐκχωματισμῶν.

Ἡ νέα ἑταιρία ἐξηκολούθησε πυρετωδῶς τὰ ἔργα πληρωνομένη ὑπὸ τῆς Προεξοφλητικῆς Τραπεζῆς, (ἡ ὁποία εἶχεν ἤδη προκαταβάλει 1.600.000 φρ. ἀπέναντι τῶν 40.000 ὁμολογιῶν τοῦ δανείου τῆς ἑταιρίας, αἵτινες δὲν εἶχον τοποθετηθῆ), ὅτε κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1889 ἐπῆλθεν ἡ γνωστὴ καταστροφή ταύτης, ἣτις συνεπέφερε καὶ τὴν τελειάν διακοπὴν τῶν ἔργων τῆς διώρυγος κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης ἡ ἑταιρία Βιλάλη ἐξετέλεσε 2.200.000 κ. μ. καὶ ὑπελείποντο πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου 3.300.000 κ. μ. χωματισμῶν, εἰς ἃ δέον νὰ προστεθῶσιν ἡ ἐπέκτασις τῶν παρεῖων καὶ ἡ στερεοποίησις τῶν πρανῶν, ἣτοι ἐν ὅλῳ ἔργα 13 περίπου ἑκατομμυρίων ἀξίας.

Ἡ ἑταιρία τῆς διώρυγος, μεθ' ὅλας τὰς ὑπερανθρώπους προσπάθειάς τοῦ στρατηγοῦ Τύρρ, δὲν ἠδυνήθη νὰ τοποθετήσῃ τὰς ὑπολειπομένας ὁμολογίας τοῦ δανείου τῆς καὶ ἐξέυρη χρήματα πρὸς ἐξακολουθήσιν τῶν ἔργων· οὐδὲ νὰ κατορθώσῃ, ὥστε τὰ ἐνδιαφερόμενα εἰς τὴν τομὴν τοῦ Ἴσθμοῦ ἔθνη Ἰταλία, Αὐστρουγγαρία καὶ Ἑλλάς νὰ ἐγγρηθῶσι τοὺς τόκους τῶν ἀναγκαίων διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου κεφαλαίων.

Ἐν μέσῳ τῆς χρηματικῆς ταύτης ἀμνηχανίας τὸ Πρωτοδικεῖον τοῦ Σηκουάνα διὰ τῆς ἀπὸ 12 Φεβρουαρίου 1890 ἀποφάσεώς του κηρύσσει διαλελυμένην τὴν διεθνή ἑταιρίαν τῆς διώρυγος τῆς Κορίνθου καὶ διατάσσει τὴν ἐκκαθάρισιν αὐτῆς. Ἐμμένον οὕτω τὰ ἔργα ἐγκαταλελειμμένα καὶ ἡμιτελῆ, ὅτε ὁ κύριος Συγγρός ἀνέλαβε νὰ σχηματίσῃ νέαν ἐλληνικὴν ἑταιρίαν διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς διώρυγος (καὶ ἐπιτύχη παρὰ τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως παράτασιν προθεσμίας μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1894). Βοηθούμενος δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Τραπεζῶν, καὶ ἰδίᾳ τῆς Ἐθνικῆς καὶ Βιομηχανικῆς, δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐξέυρη τὸ ἀναγκαῖον διὰ τὴν περαιώσιν τοῦ ἔργου χρηματικὸν ποσόν, καὶ οὕτω ἐπανελήθησαν τὰ ἔργα κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ ἔτους 1890, ἀνατεθέντα εἰς τὸν ἐργολάβον κύριον Ἀντώνιον Μάτσαν ὅστις μετεβίβασεν ἀμέσως ταῦτα εἰς τὴν Γενικὴν Ἑταιρίαν τῶν Ἐργοληψιῶν.

Τὰ ἐναπομείναντα ἔργα ἦσαν καὶ εἶναι κατὰ πολὺ δυσκολώτερα τῶν μέχρι τοῦδε ἐκτελεσθέντων· οἱ ἐκχωματισμοὶ ἐπεξετάθησαν ἤδη κάτωθεν τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἀναγκάζομεθα δὲ νὰ ἀντιπλάωμεν πραγματικῶς ὑπογίους ποταμούς, τοὺς ὁποίους συνηγάσαμεν ἐκεῖ, μὴ εὐρίσκοντες φυσικὴν διεξόδον πρὸς τὴν θάλασσαν. Καὶ ὅμως ἡ πρόοδος

τῶν ἔργων βαίνει κανονικῶς, ἄνευ προσκόμματος. Ἡ διὰ τοιχοποιίας ἐπέκτασις τῆς λεκάνης παρακολουθεῖ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐκχωματισμῶν, ἡ φύσις τοῦ ἐδάφους εἶναι ἤδη γνωστὴ καθ' ὅλον τὸ μήκος καὶ τὸ βάθος τῆς διώρυγος, συνεπῶς δὲ γνωσταὶ καὶ αἱ δυσκολαὶ τὰς ὁποίας θὰ παρουσιάσῃ ἡ πρὸς περαιώσιν τοῦ ἔργου ὑπολειπομένη ἐργασία. Χάρις εἰς τὴν τεχνικὴν ἱκανότητα τοῦ ἐργολάβου καὶ τὴν δραστηρίαν καὶ νόημονα διεύθυνσιν τῶν ἔργων, τὸ ἐφαρμοζόμενον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν πρόγραμμα εἶναι τοιοῦτον, ὥστε δυνάμεθα σήμερον νὰ βεβαιώσωμεν, ὅτι λίαν προσεχῶς ὁ φραγμὸς τοῦ Κορινθιακοῦ Ἴσθμου δὲν θὰ ὑφίσταται πλέον διὰ τοὺς ναυτιλλομένους. Τὰ ὕδατα τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ Κορινθιακοῦ κόλπου θὰ ἐνωθῶσι καὶ πάλιν μετὰ παρέλευσιν τῆς οἰδε πόσων ἑκατομμυρίων ἐτῶν. Τὴν ἡμέραν δὲ καθ' ἣν ὁ βασιλεὺς ἡμῶν θὰ ὀδηγήσῃ τὸν ἐλληνικὸν στόλον ἐκ τοῦ Σαρωνικοῦ πρὸς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον οὐχὶ διὰ τοῦ Διοικῶν ὡς οἱ ἀρχαῖοι ἀλλὰ διὰ τῆς Κορινθιακῆς διώρυγος, θὰ εἶναι ὑπερήφανος ἡ Ἑλλάς, διότι τὸ κολοσσαῖον ἔργον, οὗτινος τὴν ἐκτέλεσιν διενόηθησαν τόσο μεγάλοι ἄνδρες, τὸ ὁποῖον ἤρχισεν ὁ Αὐτοκράτωρ Νέρων καὶ ἐξηκολούθησε μετὰ τούτου Ζήλου ὁ στρατηγὸς Στέφανος Τύρρ, τὸ κολοσσαῖον λέγω τοῦτο ἔργον ἔφερον εἰς πέρας εἰς Ἑλλήν, ὁ Ἀνδρέας Συγγρός.

(1892)

Π. ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

Ὁ ΜΕΓΑΣ ΓΑΛΕΟΤΟΣ¹

Δράμα τοῦ Ἰωσήφ Ἐδεγαράν (José Echegaray)
μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Ἰσπανικοῦ ὑπὸ Δ. Βικέλα.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΘΕΟΔΩΡΑ καὶ ΕΡΝΕΣΤΟΣ

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Νὰ φύγω . . . ἦτο ἡ προσταγὴ τῆς. (Διακόπεται, σιωποῦν καὶ οἱ δύο ἀποστρέφοντες τὰ βλέμματα.) Καὶ σύ . . . θὰ τὴν ἐπαναλάβῃς; (Ἡ Θεοδώρα νεύει καταφατικῶς, χωρὶς νὰ στραφῇ πρὸς αὐτόν.) Μὴ ἔχῃς φόβον, Θεοδώρα· θὰ σὲ ὑπακούσω. Τοὺς ἄλλους, ὅχι, ὅσον καὶ ἂν προστάζουσιν! Ἀπὸ σέ . . . ἂν καὶ μὲ προσβάλλῃς . . . ἀπὸ σέ . . . ὅλα τὰ ὑποφέρω.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Νὰ σὲ προσβάλλω, Ἐρνέστε! Ὅχι. Πιστεύεις ὅτι ἐγὼ . . . (μὲ βλέμμα ἀδημονίας καὶ δειλίας).

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Δὲν τὸ πιστεύω. (Διακοπὴ ἐκ νέου.)

ΘΕΟΔΩΡΑ (χωρὶς νὰ στραφῇ καὶ χωρὶς νὰ τὸν βλέπῃ.) Ὑγίαινε, . . . καὶ εὐτύχει!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ὑγίαινε, Θεοδώρα. (Μένει πρὸς στιγμὴν, ἀλλ' ἡ Θεοδώρα δὲν στρέφεται, οὔτε τείνει πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα. Ἐπὶ τέλους ἀποσύρεται ὁ Ἐρνέστος, ἀλλ' ἐκ τοῦ βάθους τῆς σκηνῆς ἐπανέρχεται πάλιν καὶ τὴν πλησιάζει. Ἡ Θεοδώρα τὸν αἰσθάνεται)

πλησιάζοντα καὶ κατέχεται ὑπὸ ρίγους, ἀλλὰ δὲν στρέφει πρὸς αὐτὸν τὸ βλέμμα.) Ἐὰν ἦτο δυνατὸν ὅσον κακὸν σοῦ ἔκαμα, — χωρὶς νὰ τὸ θέλω, μόνον ἀπὸ τὴν κακίην μου μοῖραν, — ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸ ἐξαλείψω μὲ τὸν θάνατόν μου, δὲν θὰ ἔμενε, σοῦ τ' ὀρκίζομαι ὡς τίμιος ἄνθρωπος, δὲν θὰ ἔμενε οὔτε μία σκιά τοῦ παρελθόντος, οὔτε ἓνας στεναγμὸς λύπης, οὔτε ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου σου, (ἡ Θεοδώρα ὑψοῦσα τὴν κεφαλὴν τὸν κυττάζει ἐντρομος) οὔτε τὸ βλέμμα αὐτὸ τὸ σπαρακτικόν, (ἡ Θεοδώρα προσπαθεῖ νὰ πνίξῃ τοὺς ὀλολυγμούς της) οὔτε ἓν δάκρυ εἰς τὴν ὄψιν σου.

ΘΕΟΔΩΡΑ (κατ' ἰδίαν ἀπομυκρυνομένη.)

Εἶχε δίκαιον ἡ Μερσέδη . . . Κ' ἐγὼ τυφλή . . . ἀνόητη . . .

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἐνα ἀποχαιρετισμόν, ἓνα μόνον!

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ἰγίαινε. Ναί, σοῦ συγχωρῶ ὅσον κακὸν μᾶς ἔκαμες.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἐγώ;

ΘΕΟΔΩΡΑ

Τὸ εἶπες μόνος σου.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Αὐτὸ τὸ βλέμμα! . . . αὐτὸ τὸ ὄφρος!

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ἄρκει Ἐρνέστε, πρὸς Θεοῦ!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Τί ἔκαμα διὰ ν' ἀξίζω . . .

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ὡσὰν νὰ μὴν ὑπάρχω· μεταξύ μας ἐτελείωσε τὸ πᾶν.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Αὐτὸς ὁ τόνος . . . αὐτὴ ἡ περιφρόνησις . . .

ΘΕΟΔΩΡΑ (σκληρῶς, τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὴν θύραν.)

Φύγε!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Νὰ φύγω! Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον;

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ὁ ἄνδρας μου ἀποθνήσκει ἐκεῖ . . . κ' ἐδῶ ἀποθνήσκω κ' ἐγώ! . . . (Κλονίζεται καὶ διὰ νὰ μὴ πέσῃ στηρίζεται ἐπὶ τοῦ καθίσματος.)

ΕΡΝΕΣΤΟΣ (ὀρμῶν διὰ νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ.)

Θεοδώρα!

ΘΕΟΔΩΡΑ (ἀποθεῖσα αὐτὸν μεθ' ὀρμῆς.)

Μὴ μ' ἐγγίσης! . . .

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Διατί ὄχι;

ΘΕΟΔΩΡΑ

Διότι μὲ κηλιδόνεις.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἐγώ;

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ναί.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἐγώ! (Διακοπή.) Τί λέγει, Θεέ μου! Ἔως καὶ αὐτὴ! . . . Δὲν εἶναι δυνατόν! Καλλίτερα ὁ θάνατος! . . . Δὲν εἶναι ἀλήθεια! . . . Παραλογίζομαι! . . .

Εἰπέ μου ὄχι, Θεοδώρα! Μίαν λέξιν, δι' ὄνομα Θεοῦ! Μίαν λέξιν συγχωρήσεως, ἢ παρηγορίας, ἢ ἐλέου! Τὸ παραδέχομαι: νὰ φύγω, νὰ μὴ σὲ ἰδῶ ποτὲ πλέον, — ἂν καὶ τοῦτο μοῦ σχίζει, μοῦ κόπτει, μοῦ θανατόνει τὸ μέλλον! Ἀλλὰ νὰ ἔχω εἰς τὴν ἐξορίαν μου τὴν συγχωρησίην σου, τὴν συμπάθειάν σου, τὴν ὑπόληψίν σου, . . . ἢ καὶ τὴν εὐσπλαγχίαν σου! Νὰ ἠξέυρω ὅτι μὲ πιστεύεις τίμιον, χρηστόν, καὶ δὲν φρονεῖς ὅτι κηλιδόνω ἢ ἐκηλιδώθηκα, ὅτι ἐξευτελίζω ἢ θὰ ἐξευτελίσω ποτέ! Ὀλίγον μὲ μέλει ὁ κόσμος, καταφρονῶ τὰς φλυαρίας του, καὶ τὰ ποταπά του πάθη τ' ἀηδιάζω! Ἄς μὲ πληγόνει ὅσον σκληρὰ ἤμπορεῖ, ἄς κακολογῇ ὅσον θέλει, — ποτὲ δὲν θὰ μὲ περιφρονήσῃ ὅσον ἐγὼ τὸν περιφρονῶ! Ἀλλὰ σύ! τὸ ἀγιώτερον ὄν τὸ ὅποιον ἠδύνατο νὰ πλάσῃ ἢ φαντασίᾳ, σὺ διὰ τὴν ὅποιαν ἔχει μίαν φορὰν ἀλλὰ χιλίας, τὸ ὀρκίζομαι, θὰ ἐδίδα μὲ πόθον καὶ τὴν ζωὴν μου ἐπὶ γῆς καὶ τὴν ψυχὴν μου ἐκεῖ ἐπάνω, ἐσὺ νὰ μὴ βλέψῃς τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸ πρόσωπόν μου καὶ νὰ μὲ ὑποπτεύῃσαι ὅτι προδίδω . . . Ἄ! ὄχι αὐτό, Θεοδώρα, ὄχι!

ΘΕΟΔΩΡΑ (μετ' αὐξούσης ἀδημονίας.)

Δὲν μ' ἐννόησες . . . Πήγαινε Ἐρνέστε. Ἄφησέ με.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, δὲν γίνεται! . . .

ΘΕΟΔΩΡΑ

Γρήγορα! . . . Σὲ ἰκετεύω! . . . Ὁ Ἰουλιανός . . . ὑποφέρει . . .

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Τὸ γνωρίζω.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Λοιπόν, ἄς μὴ λησμονοῦμεν.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ὅχι. Ἀλλὰ ὑποφέρω κ' ἐγώ.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ἐσὺ Ἐρνέστε. Διατί;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Διότι μὲ καταφρονεῖς.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ὅχι ἐγώ.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Τὸ εἶπες.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Εἶπα ψεῦμα!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ὅχι. Δὲν τὸ εἶπες χωρὶς λόγον. Καὶ τοῦτο μὲ κάμνει νὰ ὑποφέρω περισσότερον ἀπ' ἐκεῖνον. Εἰς αὐτὸν τὸν ἀτελείωτον ἀγῶνα, εἰς αὐτὸν τὸν ἀνηλεῆ πόλεμον, ἐκεῖνος πάσχει ὡσὰν νὰ πάσχη ἐπὶ γῆς, κ' ἐγὼ ὡσὰν νὰ εἶμαι 'ς τὴν κόλασιν!

ΘΕΟΔΩΡΑ

Θεέ μου! Καίει τὸ μέτωπόν μου!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Κ' ἐμένα σχίζεται ἡ καρδιά μου.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Φθάνει, Ἐρνέστε. Ἐλεος!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Αὐτὸ κ' ἐγὼ σοῦ ζητῶ.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ἐλεος!

ΑΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΙΣΘΜΙΑΣ

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ναί, έλεος! (Πλησιάζων.) 'Από έμένα . . . τί φοβείσαι, . . . ή τί σκέπτεσαι;

ΘΕΟΔΩΡΑ

Συγχώρησέ με αν είπα τίποτε να σε προσβάλη.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Να με προσβάλης, όχι. 'Αλλά την αλήθειαν, την αλήθειαν θέλω, και σου την ζητώ γονατιστός, με τὰ δάκρυα 'ς τὰ 'μάτια. (Κλίνει προς την Θεοδώραν και λαμβάνει την χειρά της, καθ' ήν στιγμήν ο Σεβήρος ανοίγει την θύραν του 'Ιουλιανού. Μένει ακίνητος προς στιγμήν.)

ΘΕΟΔΩΡΑ

'Ο Σεβήρος!

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

ΘΕΟΔΩΡΑ, ΕΡΝΕΣΤΟΣ, ΣΕΒΗΡΟΣ

('Ο 'Ερνέστος αποσύρεται προς τ' άριστερά, ο Σεβήρος προχωρών έσταται μεταξύ του και της Θεοδώρας).

ΣΕΒΗΡΟΣ (με όργην αλλά ταπεινώνων την φωνήν διά να μη άκούη ο 'Ιουλιανός.)

Δέν εύρίσκω λέξεις να εκφράσω την άγανάκτησιν και την καταφρόνησίν μου· τούτο μόνον σου λέγω: Είσαι ένας άθλιος!.. Φύγε άμέσως!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ (προσπαθών επίσης να κρατήση την φωνήν του.)

'Από σέβας προς την Θεοδώραν και προς αυτήν έδω την στέγην, χάριν του άρρώστου εκεί μέσα, άρχομαι να σου αποκριθώ . . . με την σιωπήν μου.

ΣΕΒΗΡΟΣ (είρωνικώς, νομίζων ότι θ' άναχωρήση.)

'Η σιωπή και ή ύπακοή είναι ό,τι φρονιμώτερον έχεις να κάμης.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Δέν μ' έννόησες, κύριε. Δέν ύπακούω.

ΣΕΒΗΡΟΣ

Μένεις ακόμη;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

'Ενόσω ή Θεοδώρα δέν επαναλαμβάνει την προσταγήν, μένω έδω. 'Επήγαινα πρό όλίγου να φύγω διά παντός και μ' εκράτησε ο Θεός ή ο Σατανάς! 'Ηλθες, με ήναψες, και τὰ ύβριστικά σου λόγια, ώσαν να ήσαν μάγια της κολάσεως, μου εφύτρωσαν εις τὰ πόδια ρίζας και μου τὰ εκόλλησαν εις τό έδαφος έδω!

ΣΕΒΗΡΟΣ

Τώρα κράζω τους υπηρέτας να ιδώ αν δέν ήμπορουν να τὰ ξεριζώσουν με τό ξύλον!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Δοκίμασε! (Βαδίζει εν βήμα άπειλητικώς προς τον Σεβήρον· ή Θεοδώρα όρμαξ μεταξύ των.)

ΘΕΟΔΩΡΑ

'Ερνέστε! (Στρέφεται προς τον Σεβήρον με άπόφασιν και με άξιοπρέπειαν:) Λησμονείς ότι είσαι εις τό σπίτι μου, ενόσω ζή ο σύζυγός μου, ο κύριός του. Μόνος εκείνος κ' εγώ έχομεν δικαίωμα και έξουσίαν να προστάζομεν έδω! (Προς τον 'Ερνέστον παρακλητικώς:) "Όχι, εξ αίτίας του, — προς χάριν μου . . . ('Ο 'Ερνέστος προδίδων την ευχαρίστησίν του διότι τον υπερασπίζεται ή Θεοδώρα.)

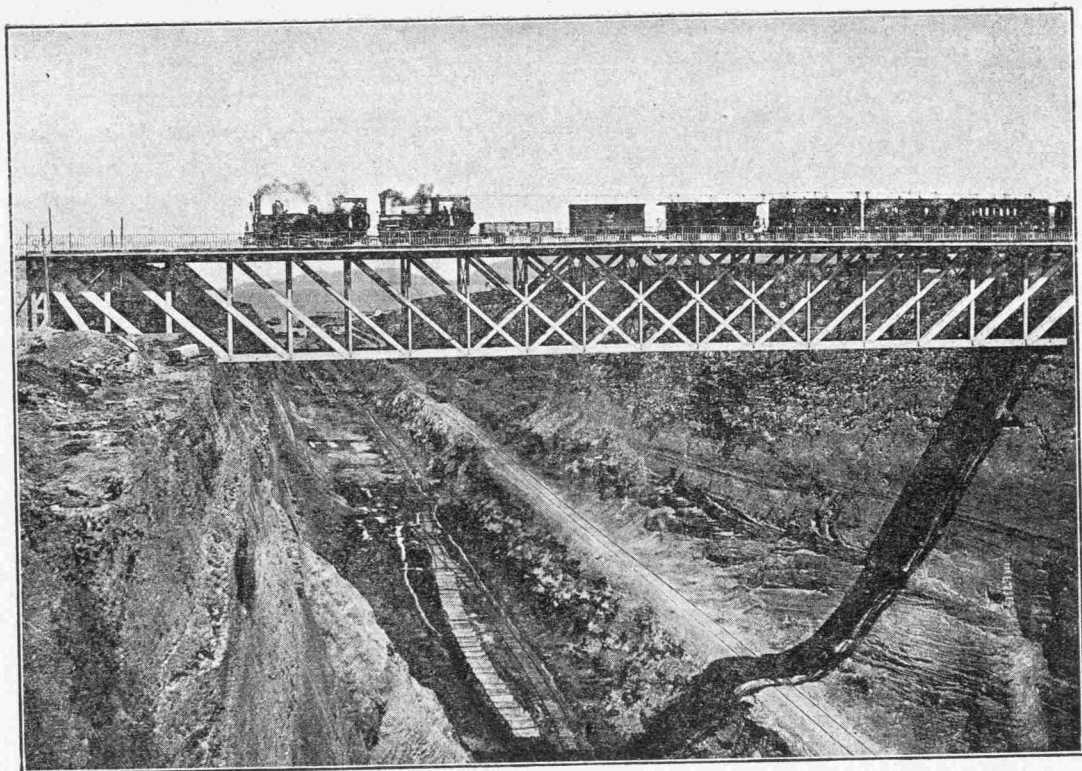
ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Θεοδώρα, τό θέλεις έσύ;

ΘΕΟΔΩΡΑ

Σέ παρακαλώ!

('Ο 'Ερνέστος κλίνει ευσεβάστως την κεφαλήν και διευθύνεται προς την θύραν.)

Η ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗΣ ΔΙΩΡΥΓΟΣ ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥ

ΣΕΒΗΡΟΣ πρὸς τὴν ΘΕΟΔΩΡΑΝ

Θαυμάζω τὴν ἀναισχυντίαν σου ὅσον . . . ὄχι !
περισσότερον παρὰ τὴν ἰδικήν του. (Τὴν πλησιάζει
ἀπειλητικῶς. Ὁ Ἐρνέστος διακόπτει τὸν δρόμον
του, ἀλλὰ νικῶν τὸν ἑαυτὸν του ἐξακολουθεῖ βα-
δίζων πρὸς τὴν θύραν.) Τολμᾶς νὰ ὑψώσης τὸ μέ-
τωπον, δυστυχησμένη, — καὶ ἐνώπιόν μου ! Κλινέ το
πρὸς τὴν γῆν τὸ μέτωπόν σου ! (Ὁ Ἐρνέστος καὶ
πάλιν, ὡς ἄνωθι, ἀλλὰ μετὰ πλειοτέρου δισταγ-
μοῦ.) Σὺ, ἡ δειλὴ καὶ ἡ συνεσταλμένη, ποῦ ἤρρες
τόσην ἐνέργειαν νὰ τὸν ὑπερασπισθῆς ; Ἴδου πῶς
προδίδεται τὸ πάθος ! (Ὁ Ἐρνέστος, εἰς τὸ βάθος
ἤδη τῆς σκηνῆς, δὲν προχωρεῖ πλέον.) Ἀλλὰ λη-
σμονεῖς ὅτι προτοῦ τὸν διώξῃ αὐτόν, σὲ ἐδιώξε ἐσένα
ἀπὸ αὐτὸ τὸ σπίτι, τὸ ὅποιον ἐμόλυνες μετὰ τὸ αἷμα
τοῦ Ἰουλιανοῦ. Πῶς ἐτόλμησες νὰ ἐπανέλθῃς ;
(Ἀρπάζει τὸν βραχίονά της μανιωδῶς.)

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἄ ! Δὲν εἶναι δυνατόν ! . . . ὄχι ! (Ὁρᾷ καὶ ἀπω-
θῶν τὸν Σεβῆρον τὸν χωρίζει ἀπὸ τὴν Θεοδώραν.)

ΣΕΒΗΡΟΣ

Ἀκόμη !

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἀκόμη !

ΣΕΒΗΡΟΣ

Ἦλθες πάλιν !

ΕΡΝΕΣΤΟΣ (μὴ κυριεύων ἐφεξῆς ἑαυτόν.)

Δὲν ὑποφέρω τὴν ἀυθάδειάν σου πρὸς τὴν Θεο-
δώραν. Ἐγύρισα νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι εἶσαι ἄνανδρος !

ΣΕΒΗΡΟΣ

Ἐγώ !

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἐσύ !

ΘΕΟΔΩΡΑ

Μή !

ΕΡΝΕΣΤΟΣ (πρὸς τὴν Θεοδώραν)

Αὐτὸς τὸ προκαλεῖ ! Τὸν εἶδα νὰ βάλῃ μετὰ ὀρ-
γὴν τὸ χέρι ἐπάνω σου ! . . . Ἐπάνω σου ! Ἴδου
πῶς ! (Ἀρπάζων μετὰ ὀργὴν τὸν βραχίονα τοῦ Σε-
βῆρου.)

ΣΕΒΗΡΟΣ

Αὐθάδη !

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Αὐθάδης ἂν θέλεις, — ἀλλὰ δὲν σὲ ἀφίνω ! Δὲν
εἶχες μητέρα ἐσύ ; Δὲν τὴν ἀγαπούσες ; Δὲν τὴν
ἐσέβησο ; Μετὰ τὸν ἴδιον τρόπον θέλω νὰ σεβασθῆς
τὴν Θεοδώραν καὶ νὰ ταπεινωθῆς ἐνώπιον τῆς λύ-
πης αὐτῆς τῆς γυναικός ! Τῆς γυναικός αὐτῆς, τῆς
ἀγνωτέρας καὶ ἐντιμοτέρας καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα
σου, ἄνανδρε !

ΣΕΒΗΡΟΣ

Ἐμένα . . . ἐμένα τὰ λέγεις !

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ναί, καὶ ἀκόμη δὲν ἐτελείωσα !

ΣΕΒΗΡΟΣ

Ἡ ζωὴ σου ! . . .

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Μάλιστα, ἡ ζωὴ μου, ἀλλ' αὐτὸ ὑστερώτερα . . .
(Ἡ Θεοδώρα προσπαθεῖ νὰ τοὺς χωρίσῃ, ἀλλ' ὁ
Ἐρνέστος τὴν ἀπωθεῖ ἐνγενῶς διὰ τῆς μιᾶς χει-
ρός, ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης κρατεῖ πάντοτε τὸν Σεβῆ-
ρον.) Εἰς ἓνα Θεὸν πιστεύεις, . . . ἐξ ἀνάγκης . . .
ἓνα Πλάστην . . . μίαν ἐλπίδα ! Ἄ ! Καθὼς ἐνώ-
πιον τοῦ Θεοῦ τῶν οὐρανῶν λυγίζεις τὰ ποταπά σου
γόνατα, ἀπαράλλακτα ἐνώπιον τῆς Θεοδώρας ἢ
τὰ λυγίσῃς, καὶ ἀμέσως ! Κάτω ! . . . Πέσε !

ΘΕΟΔΩΡΑ

Διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ !

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Καταγῆς ! (Βιάζει τὸν Σεβῆρον νὰ γονατίσῃ
ἐμπρὸς εἰς τὴν Θεοδώραν.)

ΘΕΟΔΩΡΑ
 Παῦσε, Ἐρνέστε! ΣΕΒΗΡΟΣ
 Ἄναίσχυντε! ΕΡΝΕΣΤΟΣ
 Εἰς τὰ πόδια τῆς! ΣΕΒΗΡΟΣ
 Ἐσύ! ΕΡΝΕΣΤΟΣ
 Ἐγώ! ΣΕΒΗΡΟΣ
 Δι' αὐτήν! ΕΡΝΕΣΤΟΣ
 Ναί! ΘΕΟΔΩΡΑ
 Σιωπή! . . . Σιωπή! . . . (Ἡ Θεοδώρα ἔντρομος νεύει πρὸς τὴν θύραν τοῦ Ἰουλιανοῦ· ὁ Ἐρνέστος ἀπαλλάττει τὸν Σεβήρον, οὗτος ἐγείρεται καὶ διενθύνεται πρὸς τὰ δεξιὰ. Ἡ Θεοδώρα βαδίζει πρὸς τὸν Ἐρνέστον πρὸς τὰ βάθη τῆς σκηνῆς καὶ ἴσταται πλησίον του.)

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

ΘΕΟΔΩΡΑ, ΕΡΝΕΣΤΟΣ, ΣΕΒΗΡΟΣ,
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ, ΜΕΡΣΕΔΗ.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ (ἔσθθεν)

Ἄρῃσέ με!

ΜΕΡΣΕΔΗ (ἔσθθεν)

Μή, δι' ὄνομα Θεοῦ!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ἐκεῖνος εἶναι! . . . Ἄρῃσε!

ΘΕΟΔΩΡΑ (πρὸς τὸν Ἐρνέστον)

Φύγε, φύγε!

ΣΕΒΗΡΟΣ (πρὸς τὸν Ἐρνέστον)

Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Δὲν λέγω ὄχι!

(Παρουσιάζεται ὁ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ὠγρός, ἐξησθενημένος, σχεδὸν ἐτοιμοθάνατος. Ἡ ΜΕΡΣΕΔΗ προσπαθεῖ νὰ τὸν κρατήσῃ. Ὁ ΣΕΒΗΡΟΣ ἴσταται δεξιόθεν εἰς τὸ προσκήνιον, ἡ δὲ ΘΕΟΔΩΡΑ καὶ ὁ ΕΡΝΕΣΤΟΣ, πλησίον ἀλλήλων εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς.)

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Μαζή! . . . Ποῦ πηγαίνουν; . . . Ἐμποδίσάτε τους! Φεύγουν! . . . Προδόται! (Θέλει νὰ ὀρμήσῃ κατ' αὐτῶν, ἀλλ' αἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκαταλείπουν καὶ κλονίζεται.)

ΣΕΒΗΡΟΣ (ὀρμῶν πρὸς ὑποστήριξίν του)

Μή, μή! . . .

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Σεβήρε! Μὲ ἀπατοῦσαν! . . . Ἐψεύδοντο! . . . Οἱ ἄθλιοι! . . . (Λέγοντα ταῦτα τὸν σύρουν ἡ Μερσέδη καὶ ὁ Σεβήρος πρὸς τὸ κάθισμα εἰς τὰ δεξιὰ, ὅπου κάθηται.) Ἐκεῖ! . . . Κύτταξε! . . . Οἱ δύο των . . . ἐκείνη καὶ ὁ Ἐρνέστος! Διατί κοντὰ αἱ δύο; . . .

ΘΕΟΔΩΡΑ καὶ ΕΡΝΕΣΤΟΣ (ἀπομακρύνονται ὁ εἰς τοῦ ἄλλου.)

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Διατί δὲν ἔρχονται; Θεοδώρα! . . .

(Ἡ ΘΕΟΔΩΡΑ τείνει πρὸς αὐτὸν τὰς χεῖρας, ἀλλὰ δὲν τολμᾷ νὰ πλησιάσῃ.)

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ἰουλιανέ μου!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Εἰς τὸ στῆθός μου! (Ὁρμᾷ ἡ Θεοδώρα εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Ἰουλιανοῦ, ὅστις τὴν σφίγγει ἐπάνω του. Διακοπή.) Βλέπεις; (Πρὸς τὸν ἀδελφόν του) Βλέπεις; . . . Τὸ ζεύρω, μὲ ἀπατᾷ, καὶ τὴν σφίγγω εἰς τὸ στῆθός μου . . . Καὶ ἤμπορῶ νὰ τὴν θανάτωσω . . . καὶ τὸ ἀξίζεις! . . . Καὶ τὴν βλέπω . . . τὴν βλέπω . . . καὶ δὲν ἤμπορῶ! . . .

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ἰουλιανέ!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ (νεύων πρὸς τὸν Ἐρνέστον)

Κ' ἐκεῖνος;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἰουλιανέ!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Καὶ τὸν ἀγαποῦσα! . . . Σιώπα καὶ πλησίασε. (Πλησιάζει ὁ Ἐρνέστος. Ὁ Ἰουλιανὸς περιπτύσσει τὴν Θεοδώραν.) Εἶναι ἀκόμη ἰδική μου!

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ἰδική σου! . . . Ἰδική σου! . . .

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Δὲν ὑποκρίνεσαι; . . . Δὲν ψεύδεσαι; . . .

ΜΕΡΣΕΔΗ (προσπαθεῖσα νὰ τὸν καθησυχάσῃ).

Ἡσύχασε!

ΣΕΒΗΡΟΣ (ἐπίσης)

Ἰουλιανέ!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

(Πρὸς τὸν Σεβήρον καὶ τὴν Μερσέδην.) Ἀφήσατέ με! . . . Σιωπή! (Πρὸς τὴν Θεοδώραν.) Σὲ ἐκατάλαβα ἐγώ! . . . Τὸ ἤξευρα ὅτι τὸν ἀγαπᾷς! (Ὁ Ἐρνέστος καὶ ἡ Θεοδώρα θέλουν νὰ διαμαρτυρηθοῦν, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἀφίνει.) Ἀφοῦ τὸ ἤξευρε ἡ Μαδρίτη, . . . ὅλη ἡ Μαδρίτη!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ὅχι, πατέρα μου!

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ὅχι!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Τὸ ἀρνοῦνται! Τὸ ἀρνοῦνται! Καὶ ὅμως εἶναι ἡ ἀλήθεια! Τὸ αισθάνομαι ἐντός μου, διότι ἡ θέρμη αὐτῆ τοῦ μὲ καίει, μὲ τὴν φλόγα τῆς φωτίζει τὸν ἐγκέφαλό μου.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἡ θέρμη τοῦ αἵματος, ἡ ἔξαψίς σου γεννᾷ ὅλας αὐτὰς τὰς προδοσίας! Ἄκουσέ με, ἀκουσέ με!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Θὰ μοῦ εἰπῆς ψεύδη!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ (δεικνύων τὴν Θεοδώραν.)

Εἶναι ἀθῶα!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ὅχι! . . . Δὲν σὲ πιστεύω! . . .

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Μὰ τὴν μνήμην τοῦ πατρός μου! . . .

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Μὴ βεβηλόνης τὸ ὄνομα καὶ τὴν μνήμην του!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Μὰ τῆς μητρός μου τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν! . . .

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ὁ τελευταῖος ἀσπασμός τῆς δὲν μένει πλέον εἰς τὸ μέτωπόν σου!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ
Μὰ ὅ,τι θέλεις, πατέρα μου, σοῦ ὀρκίζομαι, σοῦ ὀρκίζομαι! . . .

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ
Μὴ ὄρκους, μήτε λόγια ἀπατηλά, μήτε διαμαρτυρήσεις . . .

ΕΡΝΕΣΤΟΣ
Τί θέλεις λοιπόν; Εἰπέ μου!

ΘΕΟΔΩΡΑ
Τί θέλεις;

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ
Ἔργα!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ
Τί ἐπιθυμεῖ, Θεοδώρα; Τί θέλει ἀπὸ 'μᾶς;

ΘΕΟΔΩΡΑ
Δὲν ἤξεύρω! . . . Τί νὰ γείνη, Ἐρνέστε!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ (παρακολουθῶν αὐτοὺς ἀνήσυχος διὰ τοῦ βλέμματός του.)
Ἄ! Ἐμπρὸς μου συνεννοεῖσθε πῶς νὰ μὲ ἀπατήσετε, ἀναίσχυντοι! Τὸ βλέπω!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ
Βλέπει ὁ πυρετός σου, ὄχι τὰ 'μάτια σου.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ
Ὁ πυρετός μου, ναί! Ὁ πυρετός μου ἔλυσε τὸ δέμα μὲ τὸ ὅποιον μοῦ εἶχατε ἐμποδίσαι τὴν ὄρασιν, καὶ ἐπὶ τέλους βλέπω! Καὶ τώρα διατὶ κυττάζετε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον; Διατὶ, προδόται, διατὶ λάμπουν τὰ 'μάτια σας; Λάλησε, Ἐρνέστε! Δὲν εἶναι δάκρυα αὐτὴ ἡ λάμψις. . . Ἐλα . . . πλησιέστερα . . . (Τὸν βιάζει νὰ πλησιάσῃ, νὰ κλίνη τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ γονατίσῃ ἔμπροσθέν του, εἰς τρόπον ὥστε ἔχει ἐξ ἑνὸς τὸν Ἐρνέστον εἰς τοὺς πόδας του καὶ ἐξ ἄλλου τὴν Θεοδώραν ὀρθίαν εἰς τὸ πλευρόν του. Ψηλαφῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἐρνέστου:) Τὸ βλέπετε; Δὲν εἶναι δάκρυα! . . . Εἶναι στεγνὰ τὰ 'μάτια σου.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ
Συγχώρησε! Συγχώρησε!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ
Ἄφοῦ ζητεῖς συγχώρησιν, εἶσαι ἔνοχος!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ
Ὅχι!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ
Ναί!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ
Δὲν εἶμαι!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ
Ἄντικρύσατε λοιπόν τὰ βλέμματά σας!

ΣΕΒΗΡΟΣ
Ἄδελφέ μου!

ΜΕΡΣΕΔΗ
Ἰουλιανέ!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ (πρὸς τὴν Θεοδώραν καὶ τὸν Ἐρνέστον.)
Τί φοβείσθε; Δὲν ἀγαπᾶσθε ὡσὰν ἀδελφία; Ἀποδείξατέ το! Ἀνάμεσα ἀπ' αὐτὰ τὰ βλέφαρα ἄς φανῇ ἡ ἀγνὴ λάμψις τῆς ψυχῆς σας, ἄς ἐνωθῇ ἔμπρὸς μου ἡ ἀντανάκλασις τῆς, καὶ τότε θὰ ἰδῶ, θὰ τὸ ἰδῶ ἀπὸ κοντὰ ἐν ἡ λάμψις αὐτὴ εἶναι φῶς ἢ φωτιά. Καὶ σύ, Θεοδώρα, καὶ σύ. . . Τὸ ἀπαιτῶ. . . Καὶ οἱ δύο! Ἐλᾶτε. . . Πλησιέστερα! . . . (Ἀναγκάζει τὴν Θεοδώραν νὰ γονατίσῃ, πλησιάζει τὰς

κεφαλὰς των καὶ τοὺς βιάζει νὰ ἰδοῦν ὁ εἰς τὸν ἄλλον.)

ΘΕΟΔΩΡΑ (ἀποσπασμένη βιαίως ἀπὸ τὴν χεῖρά του.)
Ἄ ὄχι!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ (ζητεῖ νὰ ἐγερθῇ ἀλλ' ὁ Ἰουλιανὸς τὸν κρατεῖ.)
Δὲν ἔμπορῶ.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ
Εἴσθε ἐρωτευμένοι, ἐρωτευμένοι! Τὸ βλέπω! (Πρὸς τὸν Ἐρνέστον ἀπειλητικῶς:) Τὴν ζωὴν σου!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ
ὦ, ναί!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ
Τὸ αἷμά σου!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ
Ὅλον!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ (κρατῶν αὐτὸν γονατιστόν.)
Μὴ σαλεύης!

ΘΕΟΔΩΡΑ (θέλουσα νὰ ἐμποδίσῃ τὸν σύζυγόν της.)
Ἰουλιανέ!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ
Θὰ τὸν ὑπερασπισθῆς; Τὸν ὑπερασπίζεσαι!

ΘΕΟΔΩΡΑ
Δὲν ἦτο δι' ἐκείνον.

ΣΕΒΗΡΟΣ
Πρὸς Θεοῦ!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ (πρὸς τὸν Σεβήρον.)
Σιωπή! (Πρὸς τὸν Ἐρνέστον γονυπετῆ:) Φίλε ἄπιστε! Ἄπιστε υἱέ!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ
Πατέρα μου!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ
Ἀπατεῶν! Προδότα!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ
Ὅχι, πατέρα μου!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ
Θὰ σοῦ βάλω σήμερον εἰς τὸ πρόσωπον τὴν σφραγίδα μὲ τὸ χέρι μου. . . Κατόπιν μὲ τὸ σπαθί μου! (Συλλέγων τὰς δυνάμεις του ἀνορθοῦται καὶ ραπίζει τὸν Ἐρνέστον.)

ΕΡΝΕΣΤΟΣ
Ἄ! (Ἐγείρεται καὶ κρύπτων τὸ πρόσωπον ὀπισθοχωρεῖ πρὸς τ' ἀριστερά.)

ΣΕΒΗΡΟΣ (τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Ἐρνέστον.)
Δικαιοσύνη!

ΘΕΟΔΩΡΑ
Χριστέ μου! (Κρύπτει τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖρας καὶ πίπτει ἐπὶ ἐνὸς καθίσματος δεξιόθεν.)

ΜΕΡΣΕΔΗ (πρὸς τὸν Ἐρνέστον, ὡς ἀπολογουμένη δῆθεν διὰ τὸν Ἰουλιανόν.)
Εἶναι ἔξω φρενῶν!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ (ἔρβιος ἔτι.)
Δὲν εἶναι παραφροσύνη! Εἶναι τιμωρία! Τί ἐνόμιζες, ἀχάριστε!

ΜΕΡΣΕΔΗ (θέλουσα νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της.)
Ἐλα, ἔλα!

ΣΕΒΗΡΟΣ
Ἐλα Ἰουλιανέ!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ
Ναί, ἔρχομαι. (Βαδίζει πρὸς τὴν θύραν του

ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τῆς
Μερσέδης, ἀλλὰ στρεφόμενος συχνὰ πρὸς τὸν
Ἐρνέστον καὶ τὴν Θεοδώραν.)

ΜΕΡΣΕΔΗ

Γρήγορα, Σεβήρη!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ἴδὲ τους, τοὺς ἀτίμους! Ἦτο δικαιοσύνη! Δὲν
εἶν' ἀλήθεια; Δὲν εἶν' ἀλήθεια;

ΣΕΒΗΡΟΣ

Πρὸς Θεοῦ, Ἰουλιανέ! . . . Πρὸς χάριν μου. . .

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ (ἐναγκαλιζόμενος τὸν Σεβήρον.)

Πρὸς χάριν σου! Ἐσὺ μόνος . . . μόνος . . . μοῦ
μένεις! . . .

ΣΕΒΗΡΟΣ

Ναί! Διὰ παντός!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ (παρὰ τὴν θύραν, στέκει πάλιν καὶ τοὺς
παρατηρεῖ.)

Κλαίει δι' ἐκείνον . . . καὶ δὲν μ' ἀκολουθεῖ! . . .
Δὲν μὲ κυττάζει . . . Δὲν βλέπει . . . ὅτι ἀποθνή-
σκω! . . . Ἀποθνήσκω . . . ναί! . . .

ΣΕΒΗΡΟΣ

Ἰουλιανέ!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ (μένων καὶ πάλιν παρὰ τὴν θύραν.)

(Πρὸς τὸν ἀδελφόν του :) Στάσου, στάσου . . .
(πρὸς τὸν Ἐρνέστον :) Ἀτίμωσιν ἀντὶ ἀτιμώ-
σεως! . . .

(Ἐξέρχονται ὁ Ἰουλιανός, ὁ Σεβήρος καὶ ἡ Μερσέδη διὰ
τῆς δευτέρας πρὸς τὰ δεξιὰ θύρας).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΘΕΟΔΩΡΑ, ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(Ἡ μὲν ΘΕΟΔΩΡΑ κάθηται εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν δεξιό-
θεν, ὁ δὲ ΕΡΝΕΣΤΟΣ πίπτει ἐπὶ τοῦ παρὰ τὴν τράπεζαν
καθίσματος.)

ΕΡΝΕΣΤΟΣ (καθ' ἑαυτόν.)

Τί ὠφελεῖ ἡ ἀρετή;

ΘΕΟΔΩΡΑ

Τί ὠφελεῖ ἡ ἀθωότης!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἡ συνείδησίς μου σκοτιζέται!

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ἐλέησέ με, Θεέ μου! Λυπήσου με!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἄτυχη νέα!

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ἄτυχε Ἐρνέστε! (Μέχρι τοῦδε μένουں μακρὰν
ἀλλήλων.)

ΣΕΒΗΡΟΣ (ἔσωθεν κραυγάζει μετ' ἀπελπισίας:)

Ἀδελφέ μου!

ΜΕΡΣΕΔΗ (ἐπίσης)

Βοήθεια!

ΠΕΠΙΤΟΣ

Γρήγορα!

(Ὁ ΕΡΝΕΣΤΟΣ καὶ ἡ ΘΕΟΔΩΡΑ ἐγείρονται καὶ πλη-
σιάζουν πρὸς ἀλλήλους.)

ΘΕΟΔΩΡΑ

Φωναὶ ἀπελπισίας!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Θανάτου! . . .

ΘΕΟΔΩΡΑ

Πηγαίνωμεν ἀμέσως! . . .

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ποῦ;

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ἐκεῖ!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ (ἐμποδίζων αὐτήν)

Δὲν γίνεται!

ΘΕΟΔΩΡΑ

Διατί ὄχι; Δὲν θέλω ν' ἀποθάνῃ!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Κ' ἐγὼ δὲν θέλω . . . Ἀλλὰ δὲν ἔμπορῶ . . .
(νεύων πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἰουλιανοῦ.)

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ἐγὼ ἔμπορῶ! (ὄρμα πρὸς τὴν θύραν τοῦ δω-
ματίου.)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

ΘΕΟΔΩΡΑ, ΕΡΝΕΣΤΟΣ, ΣΕΒΗΡΟΣ, ΠΕΠΙΤΟΣ.

(Ὁ ΕΡΝΕΣΤΟΣ ὄρθιος εἰς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς. Ἡ
ΘΕΟΔΩΡΑ εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ὁ ΠΕΠΙΤΟΣ
τῆς ἐμποδίζει τὴν εἴσοδον, ὀπισθέν του ὁ ΣΕΒΗΡΟΣ.)

ΠΕΠΙΤΟΣ

Ποῦ Πηγαίνεις;

ΘΕΟΔΩΡΑ (μετ' ἀγωνίας).

Θέλω νὰ τὸν ἰδῶ.

ΠΕΠΙΤΟΣ

Ἀδύνατον!

ΣΕΒΗΡΟΣ

Δὲν θὰ ἔμβης! Ἀκόμη ἐδῶ αὐτὴ! (Πρὸς τὸν
υἱόν του :) Διῶξε την, — ἀμέσως! . . . Χωρὶς εὐ-
σπλαγγίαν! . . . Εὐθύς!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Τί λέγει!

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ὀνειρεύομαι; . . .

ΣΕΒΗΡΟΣ (πρὸς τὸν Πεπίτον)

Ἀκόμη καὶ ἂν ἡ μητέρα σου ἔλθῃ καὶ σταθῇ
ἐμπρὸς της, νὰ κάμῃς ὅπως σὲ προστάζω! Ὅσον
καὶ ἂν παρακαλῇ, ὅσον καὶ ἂν ἰκετεύῃ! . . . Καὶ ἂν
κλαίῃ . . . ἄς κλαίῃ! Νὰ φύγῃ, νὰ φύγῃ . . . ἢ θὰ
τὴν σκοτώσω!

ΘΕΟΔΩΡΑ

Τὸ εἶπε ὁ Ἰουλιανός;

ΣΕΒΗΡΟΣ

Ναί, ὁ Ἰουλιανός.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ὁ σύζυγός της! Δὲν εἶναι δυνατόν!

ΘΕΟΔΩΡΑ

Νὰ τὸν ἰδῶ! . . .

ΣΕΒΗΡΟΣ

Ναί. Νὰ τὸν ἰδῆς. Καὶ ἔπειτα . . . νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ.

ΠΕΠΙΤΟΣ (ὡς ἐναντιούμενος)

Πατέρα.

ΣΕΒΗΡΟΣ (ἀποθῶν τὸν Πεπίτον)

Ἄφησε . . .

ΘΕΟΔΩΡΑ

Εἶναι ψεῦμα!

ΣΕΒΗΡΟΣ (πρὸς τὴν Θεοδώραν)

Ἐλα! Ἐλα καὶ ἰδέ! (Τὴν λαμβάνει ἐκ τοῦ
βραχίονος, τὴν φέρει πρὸ τῆς θύρας καὶ σηκώνει
τὸ παραπέτασμα.)

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ὁ Ἰουλιανός! . . . Ὁ Ἰουλιανός μου! . . .
Νεκρός! . . .

ΕΡΝΕΣΤΟΣ (κρύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖρας)
Πατέρα μου! (Διακοπή ὁ Σεβήρος τοὺς κυττά-
ζει μὲ βλέμμα πλήρες ὀργῆς.)

ΣΕΒΗΡΟΣ (πρὸς τὸν υἱὸν του)

Βγάλε τὴν ἔξω!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ (ιστάμενος πρὸ τῆς θύρας)

Ἄσπλαγγε!

ΠΕΠΤΟΣ (δισταζών)

Πατέρα μου!

ΣΕΒΗΡΟΣ (πρὸς τὸν υἱὸν του)

Εἶναι ἡ θέλησίς μου! Δισταζεῖς;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Λυπήσου τὴν!

ΣΕΒΗΡΟΣ (νεύων πρὸς τὸ δωμάτιον)

Ναί! Ὅσον αὐτὴ τὸν ἐλυπήθη ἐκεῖνον.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἄ! Τὸ αἷμά μου ἀνάπτει! . . . Ἢ φύγω ἀπὸ
τὴν Ἰσπανίαν!

ΣΕΒΗΡΟΣ

Ἄδιάφορον.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Θ' ἀποθάνω!

ΣΕΒΗΡΟΣ

Ἢ ζῶν εἶναι σύντομος.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Διὰ τελευταίαν φορὰν!

ΣΕΒΗΡΟΣ

Ὅχι! (Πρὸς τὸν υἱὸν του :) Κράζε τοὺς ὑπη-
ρέτας.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Εἶναι ἀθῶα! Τὸ ὄμνῶ!

ΠΕΠΤΟΣ (ἰκετευτικῶς)

Πατέρα!

ΣΕΒΗΡΟΣ (πρὸς τὸν Πεπτὸν δεικνύων τὸν Ἐρνέστον)

Ψεύδεται.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Μὲ ὠθεῖς εἰς τὸ ρεῦμα; Καλὰ! Ἢ τὸ ἀκολου-
θήσω! Δὲν παλαιῶ ἐναντίον του! Δὲν ἠξεύρω τί
θὰ σκεφθῆ ἀυτὴ ἡ δυστυχῆς διὰ τὸν κόσμον καὶ διὰ
τὰς ὕβρεις σου! Τώρα αἱ σκέψεις τῆς κοιμοῦνται
καὶ τὰ χεῖλη τῆς εἶναι βωβὰ, — ἀλλὰ τί σκέπτομαι
ἐγὼ . . . Ἢ σοῦ τὸ εἶπῶ!

ΣΕΒΗΡΟΣ

Περιττόν! Δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃς . . . Μόνος μου . . .
(Βαδίζει πρὸς τὴν Θεοδώραν.)

ΠΕΠΤΟΣ (προσπαθῶν νὰ τὸν ἐμποδίσῃ)

Πατέρα! . . .

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ὅχι! (Διακοπή.) Κανεὶς δὲν θὰ πλησιάσῃ αὐ-
τὴν τὴν γυναῖκα! Εἶναι ἰδική μου! . . . Ἦθελες
πάθος; — Ἴδου πάθος μακινῶδες! Ἦθελες ἔρωτα; —
Ἴδου, ἔρωσ ἀπέραντος! Θέλεις καὶ ἄλλο; Εἰπέ το!
Δὲν μὲ τρομάζεις! Σπειρετε σεῖς . . . καὶ ἐγὼ συ-
νάζω! . . . Καὶ λέγετε, λέγετε . . . κακολογεῖτε! . . .
Γεμίζετε μὲ τὰ νέα σας τὴν ἠχώ τῆς σεμνοτύφου
πόλεως! Ἄλλ' ἂν κανεὶς ἐρωτήσῃ ποῖος ἦτο ὁ ἀτι-
μος πρωταίτιος αὐτῆς τῆς ἀτιμίας, ἀποκριθῆτέ του:

«Ἐσύ, ἐσύ, χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρῃς! Καὶ μαζὶ
μ' ἐσένα ὄλων τῶν ἀνοήτων αἱ γλώσσαι.» — Ἐλα
Θεοδώρα, ἡ σκιά τῆς μητρός μου ἀσπάζεται τὸ
ἄσπιλον μέτωπόν σου. Πηγαίνωμεν! . . . Εἶναι
ἰδική μου! Καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, μεταξὺ σας καὶ
μεταξὺ μου ἄς γείνη κριτὴς ὁ Θεός! (Περιπτύσσει
τὴν Θεοδώραν, μὲ βλέμμα καὶ νεῦμα προκλητικὸν
πρὸς τὸν Σεβῆρον καὶ τὸν Πεπτὸν μένοντας εἰς
τὸ προσκῆνιον.)

Ἡ ΚΟΛΑΣΗ ΤΟΥ ΝΤΑΝΤΕ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΠΕΜΠΤΟ

Στῆς κόλασης τὸ σκοτεινὸ περίγυρο, ὅπως εἶπα,
τὸ δεύτερο ἐκατέβηκα ἴσὸ πᾶν ἀπὸ τὸ πρῶτο.
Ὁ τόπος λιγοστεύει ἐκεῖ, καὶ αὐξάνει ὁ πόνος τόσο,
ὅπου φωνῆς ἐλσεινὲς οἱ κολασμένοι βγάζουν.
Ὅπως ὁ Μίνωας στέκει ἐκεῖ φόβος καὶ τρόμος εἶναι.
Τὰ δόντι' ἀπ' ἀγανάχτησιν φοιχτὰ τριζομαναίει
ξετάζει ὅλα τὰ κρίματα στὸν τόπον ὅθι μπαίνουν,
κρίνει καὶ στέρνει ὅπως ζωστῆ. Λέγω πῶς ὅταν ἔρτῃ
ἐμπρὸς του ἡ μοχτηρὴ ψυχὴ τῆς ἀμαρτίας τῆς λέγει,
καὶ ἀνεξομολόγητη κάμμιὰ δὲν ἀπαφήνει.
Κ' ἐκεῖνος, ποῦ ἀλάθευτα τὰ κρίματα γνωρίζει,
λοιάζει τοῖς τῆς κόλασης θὰ τὴν κολάσῃ τόπος,
καὶ τόσες γῦρες ζώνεται μὲ τὴν οὐρὰ τὸ σῶμα
ὅσους νὰ κατεβῆ ἡ ψυχὴ γύρους ἐκεῖνος θέλει.
Κόσμος ψυχῆς ἀδιάκοπα ἐμπρὸς του παραστέκει,
καὶ μία μία 'ς ἐκεῖνονε γιανὰ κριθοῦν πηγαίνουν.
Λέγουν καὶ ἀκούνε, ἔπειτα στρεψόταν καὶ κάτω πᾶνε.
Ὡ σὺ, ὅπου ἤρτες γιανὰ ἰδῆς ἀρχινασμένους τόπους
τούτου τοῦ κάτω κόσμου μας τοῦ πολυπικραμένου,
ὡς μ' εἶδε ὁ Μίνωας ἔκραζεν, ἀφήνοντας τὸ ἔργο,
πῶχει τὸ μέγα καὶ ὑψηλὸ ἐκεῖνο ἀξίωμα του,
πῶς ἐδῶ μπαίνεις πρόσεχε καὶ εἰς τοῖνονε δίνεις πίστη,
μὴ σοῦ πλανᾷ τὸ λογισμὸ τῆς ἐμπασίης τὸ πλάτος.
Κι' ὁ δὴγός μου τοῦ ἀπαντᾷ, γιατί καὶ σὺ φωνάζεις;
Ἀπὸ τῆ Μοῖρα εἶναι γραφτὸ ἐδόθε αὐτὸς νὰ πάγῃ.
Μὴ φέρῃς ἄλλα ἐμπόδια, μὴν ἐρωτήσῃς ἄλλο.
Ἐκεῖνος ἔτσι ἠθέλησε, ποῦ ὅ,τι θέλει κάνει.
Τώρα ἀρχίζουν οἱ φωνῆς τῶν αἰωνίων βασάνων,
νὰ μὴ βοῖζονε στ' αὐτιά, τώρα σὲ τόπο φθάνω,
Ὅπου οἱ κλάψες οἱ πολλῆς ἐμὲ πικρὰ λαχτίζονε
φτάνω σὲ τόπο, ποῦ ἀπὸ φῶς ὠρφανεμένος ἦτον,
ποῦ τὸ κατὰμαυρο πυκνὸ σκοτάδι βασιλεύει,
ποῦ ἀκατάπαυτα βοᾷ σὴν θάλασσ' ἀγριεμμένη
ὅταν τῆ δέρνονε ἄνεμοι, ποῦ δέρνονται καὶ ἐκεῖνοι.
Τῆς κόλασης ἡ ἀσίγητη ἐκεῖνη ἀνεμοζάλη
ἀρπάζει ἀνάερα τῆς ψυχῆς καὶ σκόρπιες τῆς τινάζει.
στρεψοφυρίζει τῆς μὲ βιά, συγκρούει καὶ βασανίζει.
Κι' ὁπότ', ἀνεμοσκόρπιστες αὐτῆς καθὼς πηγαίνουν,
ἐμπρὸς εἰς τὸ θεώρατο φοιχτὸ κρεμνὸ εὐρεθοῦνε,
ὅθην τὸ χάσμα φαίνεται τ' ἄλλου βαράθρου κάτω,
ἐκεῖ εἶν' οἱ ἐλσεινὲς φωνῆς, τὰ κλάυματα καὶ οἱ θρήνοι.
ἐκεῖ πρὸς τὴ θεότητα ξεροῦν φοιχτῆς βλαστήμιες.
Κ' ἐνόησα ὅπως τὰ βασάνη τὰ τόσα τυραννοῦνε
ἐκεῖνο, ὅπου ἐπέσανε στῆς ἀμαρτίας τῆς σάρκα.
ποῦ 'ς ὄρεξες τὸ λογικὸ καὶ εἰς πάθη ὑποδουλώνουν,